

[Lennart Larson.]

tilfælde, hvor disse tjenestemænd tillige er kommunalpolitikere eller folketingspolitikere, ikke misbruges til at hindre pressen i at få nødvendige oplysninger i ansættelses-sager.

Indenrigsminister *Egon Jensens* svar (4/6 76):

Det fremgår ikke af spørgsmålet eller begrundelsen herfor, hvilke konkrete omstændigheder spørgeren hentyder til, og da der ikke for indenrigsministeriet foreligger nogen klage over Odense byråds behandling af den omhandlede sag, er jeg ikke bekendt med det problem, der har givet anledning til spørgsmålet.

I henhold til de for offentligt ansatte gældende regler skal tjenestemænd iagttage tavshed med hensyn til de forhold, som de i medfør af deres stilling bliver bekendt med, og hvis hemmeligholdelse ifølge sagens natur er påkrævet eller bliver dem foreskrevet.

En tilsvarende regel er ikke formuleret i lovgivningen for så vidt angår kommunalbestyrelsesmedlemmer og folketingsmedlemmer. I straffelovens § 129 er der imidlertid fastsat straf for den, der uberettiget giver offentlig meddelelse om bl.a. forhandlinger af fortrolig karakter inden for offentlige råd og myndigheder, og ifølge straffelovens § 152 straffes den, der virker i offentlig tjeneste eller hverv, og som røber, hvad han i tjenestens eller hvervets medfør har erfaret som hemmelighed. Disse regler omfatter også personer, der er valgt til folketinget eller kommunale råd.

Som de nævnte bestemmelser er formuleret, giver de efter min opfattelse ikke den tjenestemand, der tillige er valgt som folketingsmedlem eller kommunalbestyrelsesmedlem, nogen videre adgang til at udtale sig om, hvad han har erfaret i sin egenskab af tjenestemand, end den tjenestemand, der ikke tillige bestrider politiske hverv. Når tavshedspligten imidlertid tager sigte på at beskytte borgernes eller den offentlige myndigheds interesser, ser jeg ikke på det foreliggende grundlag anledning til, at regeringen skulle tage skridt til at ændre lovgivningen på dette punkt.

Noget andet er, at der er accepteret en frihed for kommunalbestyrelsesmedlemmer

til offentligt at referere egne udtalelser fra møder for lukkede døre i kommunalbestyrelsen eller på møder i kommunalbestyrelsens udvalg i det omfang, hvori tavshedspligten ikke herved overtrædes.

Et medlems nægtelse af at referere egne udtalelser i en sådan situation kan ikke begrundes med den tavshedspligt, der påhviler ham som tjenestemand, hvis han tillige er ansat som sådan, men det må herved erindres, at hverken kommunalbestyrelsesmedlemmer eller folketingsmedlemmer har pligt til at ytre sig offentligt om egne udtalelser i et møde, der ikke har været offentligt.

Af *Arentoft* (FP) til statsministeren (1/6 76):

„Vil statsministeren bekræfte og begrunde presseforlydender om, at statsministeren og regeringen har nedlagt forbud mod, at ekskong Konstantin og eksdronning Anne-Marie deltog som gæster på „Dannebrog“ i Vestindien under det uofficielle, private besøg dér?“

(Spm. nr. 515).

Begrundelse.

Der henvises til Ekstra Bladets forside lørdag den 29. maj 1976: „Anker forbød Margrethe at tage sin søster med“.

Statsminister *Anker Jørgensens* svar (8/6 76):

Mit svar til hr. Arentoft kan være ganske kort og klart: Det nævnte spørgsmål har ikke foreligget for mig eller noget andet medlem af regeringen. Den presseomtale, hr. Arentoft henviser til, er således ikke rigtig.

Af *Kaj Poulsen* (S) til arbejdsministeren (1/6 76):

„Hvilken rimelig og ansvarlig begrundelse ligger der i den kendsgerning, at endnu 9 måneder efter, at der er fremkommet en stærkt revideret liste over hygiejniske grænseværdier, har man ikke i arbejdstilsynets kredse fået en officiel tilkendegivelse fra direktoratet for arbejdstilsynet om, at det er disse normer, der skal benyttes ved vurderingen af de sundhedsskadelige risici på arbejdspladserne?“

(Spm. nr. 516).